

Novo Webdoc:

Deshumanizadas

Camiños migratorios

atravesados pola burocracia,

o racismo e o patriarcado

Pepa Roselló

Comunicación Entrepobos

*Unha de cada 7
persoas no mundo
é migrante,
5.400.000
migrantes habitan
no estado español,
un 57% son
mulleres e máis de
500.000 persoas
están en situación
administrativa
irregular*

Por que fuxen dos seus territorios? Que camiños teñen que atravesar para chegar aquí? Que trabas burocráticas racistas e patriarcales teñen que sufrir?

En colaboración co medio de comunicación “La Directa” e Brigadas Internacionais de Paz de Cataluña, en Entrepobos respondemos a estas preguntas na webdoc “Deshumanizadas: camiños migratorios atravesados pola burocracia, o racismo e o patriarcado”. A través dunha investigación xornalística e audiovisual profundizamos no camiño migratorio no Estado español dende unha ollada feminista.

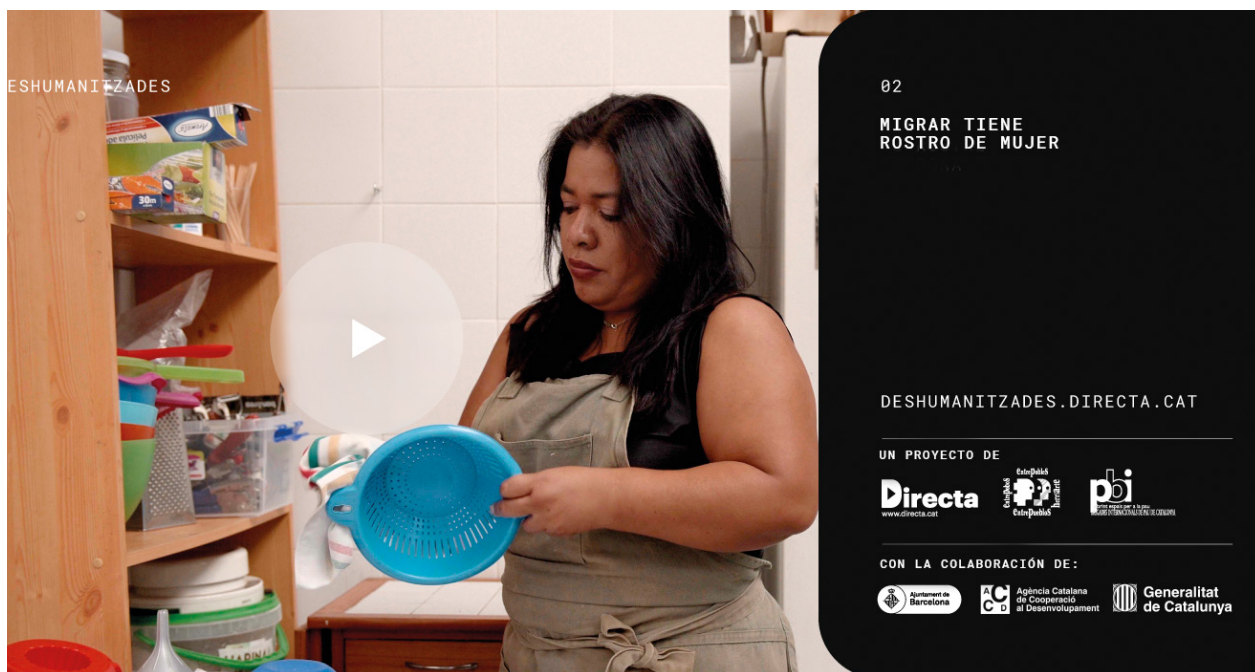
UNHA LEI RACISTA QUE VULNERA A DIGNIDADE DAS MULLERES

Un millón e medio de persoas migrantes de América Latina viven no Estado español de maneira regular. Decenas de miles fanno de maneira irregular. Situacións de violencia derivadas dun modelo económico exportado dende Occidente coa pegada de empresas españolas, obríganlas a saír dos seus territorios e, ao chegar a territorio español, atópanse cunha extensión destas violencias. A lei de estranxeiría e o sistema de asilo están impregnados dunha burocracia considerada, por moitas, racista, que deshumaniza a quen o ten que atravesar e que vulnera especialmente a dignidade das mulleres.

Nesta webdoc varias persoas migrantes cóntannos en primeira persoa a súa experiencia, por que teñen que fuxir dos seus países, en que situación están e como o apoio mutuo e as redes informais

de apoio son, na maioría dos casos, a única maneira de sobrevivir e superar estas violencias e as súas secuelas.

Como, por exemplo, Susana Espinoza, de Perú, que chegou ao Estado español soa fuxindo dunha relación e dunha sociedade machista. Ao chegar, e grazas ás redes informais, iniciou un periplo por varias casas de persoas que a acolleron de xeito solidario “nuns meses de moita angustia”, durante os que traballou en xornadas infinitas vendendo comida no metro e limpando casas.

Outro caso é o de Carolina Murcia, de Honduras, que veu ao Estado español fuxindo do seu país, do que tivo que saír por ser testemuña protexida. Na busca de refuxio atopouse cun sistema de asilo e un mercado laboral pouco preparados para acoller persoas da comunidade LGTBQ+.

Dalila Argueta, defensora hondureña, tivo que fuxir por denunciar un proxecto mineiro en Guapinol. Deixou os fillos en Honduras, e ao chegar, constatou como o dereito ao reagrupamento familiar non estaba garantido. Ela comenta que cando lle chegou o estatuto de refuxiada non o pensou máis e foi a un país veciño para poder recuperar os seus fillos. “Non puideron máis: omitín o reagrupamento. Esperara seis meses e nin sequera me contestaran, así que fun pola outra vía, que é ilos buscar”.

O principal obstáculo que atopan as persoas que intentan traer a su familia son os longos periodos de espera derivados da densa burocracia.

Eli González despois de medos, longas fileiras e varios obstáculos burocráticos, conseguiu presentar a solicitude de asilo en xaneiro de 2019, tres meses despois de fuxir do seu país, Nicaragua. O seu caso é o dunha maternidade secuestrada pola Dirección Xeral de Atención á Infancia e Adolescencia (DGAIA) da Generalitat de Catalunya. Eli denuncia a violencia dunha retirada de custodia do seu fillo: “As traballadoras da DGAIA foron racistas, incomprensivas, sentía que eu lles explicaba unha cousa e elas entendían o que querían entender”.

02

MIGRAR TIENE ROSTRO DE MUJER

DESHUMANITZADES.DIRECTA.CAT

UN PROYECTO DE

Directa
www.directa.cat

Empúblic
Cataluña
de l'Internat

pi
Institut per a la Pau
i el Desenvolupament de Catalunya

CON LA COLABORACIÓN DE:

Ajuntament de Barcelona

ACD

Agència Catalana
de Cooperació
al Desenvolupament

Generalitat
de Catalunya

MULLERES PRECARIZADAS

Moitas das persoas migradas procedentes de América Latina son maioritariamente mulleres, a causa da crecente feminización da pobreza, a violencia patriarcal e a demanda de traballadoras no sector –cada vez máis precario– da atención no fogar.

Toda persoa migrante sen papeis atravesamos emocións como o medo, o temor a denunciar ou acceder a calquera servizo que teña que ver con institucións públicas e que poida significar unha detención, un traslado a un centro de internamento de extranxeiros (CIE) e unha deportación.

Medo, mesmo, a ir pedir axudas para a alimentación ou a vivenda a Servizos Sociais.

Nesta investigación tamén analizamos a lei de estranxeiría. Segundo Victoria Canalla, activista migrante e membro do movemento Regularización Xa!, trátase dunha lei racista porque “contempla ao que vén de fóra como un suxeito diferente: o outro”. “Non é unha lei garantista, senón que crea unha situación de non dereitos que implica a exclusión dunha minoría, posto que a expón á violencia ao quedar fóra das políticas públicas e obrígaas constantemente a esquivar obstáculos”, engade.

Ademais, para poder regularizarse tamén teñen que pasar por trabas burocráticas, “A lei quítanos a posibilidade de ter os mesmos dereitos que o resto de persoas e déixanos nun limbo legal durante alomenos tres anos, durante os cales seremos explotadas traballando de xeito irregular. E, para saír de aquí, temos que facer de todo e máis”, asegura Ana Isabel Ríos, migrante colombiana.

As súas experiencias amosan como as leis de estranxeiría e de dereito ao asilo, lonxe de ser garantistas, comportan situacións de non dereitos e expónennas a varias situacións de violencias. Requirense, polo tanto, políticas públicas que garanten os dereitos das persoas migrantes, especialmente das mulleres, en toda a súa integridade, dende unha ollada feminista e cun enfoque LGTBQ+.

Para coñecer todas as historias entra na webdoc www.deshumanitzades.directa.cat

